

Arrest

nr. 313 266 van 20 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, zou in 2021-2022 in België zijn toegekomen.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 7 september 2022 wordt verzoeker veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 23 maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk.

Op 3 juni 2024 wordt verzoeker aangehouden.

Op 12 juni wordt verzoeker overgebracht van de gevangenis van Antwerpen naar het gesloten centrum in Brugge. Er wordt een repatriëring naar Marokko voorzien.

Een eerste poging tot repatriëring op 25 juni 2024 mislukt omdat verzoeker zich verzet. Er wordt een nieuwe poging voorzien op 21 augustus 2024.

Op 19 augustus 2024 dient verzoeker in de gesloten instelling een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 27 augustus 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker wordt gehoord via videogesprek op 2 september 2024.

1.3. Op 10 september 2024 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 10 september 2024 per drager aan verzoeker ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u 30 jaar oud en een Marokkaanse staatsburger afkomstig uit Nador. U woonde eerst in Nador en verhuisde dan rond 2016 naar Tanger en een jaar later naar Larache.

In 2018 ontmoette u uw voormalige vriendin A.(...) in Larache. Jullie werden verliefd en ze was bang voor geweld door haar familie indien jullie relatie zou uitkomen. Jullie spraken enkel af op plaatsen waar jullie alleen waren. U vermoedt dat iemand uit de wijk jullie toch heeft gezien, want na zo'n twee maanden samen werd A.(...)'s moeder plots erg boos op haar en vroeg ze met wie ze uitging. Ze vertelde A.(...) dat haar broers haar zochten omdat ze een verboden relatie had en dat ze A.(...) en u zouden vermoorden als ze jullie zouden vinden. Als reactie ging A.(...) naar de kamer van haar broers waar ze 30.000 euro stal en meenam naar u thuis. Jullie besloten om het land te verlaten en u regelde met een smokkelaar een boot waar u twee dagen later mee naar Spanje kon.

U verbleef zo'n drie jaar in Spanje waarna u naar België kwam omdat u geen werk meer vond in Spanje. In België werd u veroordeeld op 7 september 2022 voor inbreuken tegen de drugswet en illegaal verblijf. Op 3 juni 2024 werd u aangehouden in Antwerpen waarna een deportatie naar Marokko werd voorzien. Op 19 augustus 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Marokko vreest u vermoord te worden door de familie van uw voormalige vriendin.

Ter staving van uw verzoek om bescherming legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Omwille van volgende redenen wordt besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven ongeloofwaardig zijn:

Het feit dat u meerdere jaren in Spanje verbleef zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Gevraagd waarom u ook in België jarenlang verbleef zonder hier bescherming aan te vragen, stelt u bescherming te hebben gevraagd omdat u weldra naar Marokko gedeporteerd zou worden (CGVS p. 16), hetgeen allerm minst een oprechte nood aan bescherming impliceert. Een verzoek om bescherming dat uitsluitend dient om een deportatie te verhinderen versterkt het vermoeden dat u geen oprechte vervolgingsvrees koestert.

Daarnaast bevat uw relaas verschillende tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid ervan sterk wordt ondermijnd:

Eerst verklaart u ondubbelzinnig de bootreis van Marokko naar Spanje alleen te hebben gemaakt zonder enige medereiziger te kennen (CGVS p. 4). Wat later vertelt u dat u samen met uw vriendin Marokko heeft verlaten met de boot. U stelt dat u vermoedde dat de protection officer dit reeds wist en daarom eerst niets zei over uw gekende medereiziger, hetgeen allerm minst een afdoende verklaring is (CGVS p. 7).

Eerst verklaart u dat het uw initiatief was om het land te ontvluchten nadat uw vriendin het geld had gestolen van haar broers (CGVS p. 10) om even later te stellen dat u haar eerst vroeg het geld terug te brengen maar dat zij opverde om integendeel het land te ontvluchten met het gestolen geld (CGVS p. 11).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u de laatste twee jaar in Marokko in Tanger te hebben gewoond. Bij uw onderhoud stelt u plots dat u in Larache woonde toen u uw vriendin ontmoette kort voor uw vertrek (CGVS p. 13). Dan verklaart u plotsklaps dat jullie eveneens in Tanger waren, om daarna uw verklaringen opnieuw bij te stellen dat jullie enkel in Larache verbleven en nooit samen in Tanger zijn geweest (CGVS p. 13). Geconfronteerd met deze wisselende verklaringen stelt u slechts dat u zich misschien had vergist of dat uw eerdere verklaringen bij DVZ fout werden genoteerd (CGVS p. 13). Nochtans werpt u geen fouten op die u had opgemerkt in het verslag van uw vorige verklaringen wanneer u daarnaar wordt gevraagd (CGVS p. 2).

Bij uw vorige verklaringen stelde u dat u samen met uw vriendin werd gezien door haar familie (zie verklaringen DVZ) doch op uw persoonlijk onderhoud stelt u dat zoiets nooit is voorgevallen (CGVS p. 14) maar dat het jongeren van de wijk waren die jullie samen hadden gezien (CGVS p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat het mogelijk is dat u met haar werd gezien door onbekende mensen en dat deze mensen eventueel familie zouden kunnen zijn (CGVS p. 14), hetgeen een vergezochte en hoogst onwaarschijnlijke verklaring is voor de opgeworpen tegenstrijdigheid.

U stelt dat u de familie van A.(...) twee keer heeft gezien maar dat zij u niet hadden gezien en dat ze u niet kenden (CGVS p. 8). Wat later stelt u dan plots dat haar familie u wel reeds verschillende keren had gezien op café (CGVS p. 12).

In zoverre u verwijst naar uw tatoeages als reden waardoor u niet meer naar Marokko kan terugkeren, wordt vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat het louter hebben van een tatoeage zou inhouden dat u gezien zal worden als iemand die een risico loopt om vervolgd te worden in Marokko. U stelt dat uw ouders u niet meer zouden aanvaarden vanwege deze tatoeages (CGVS p. 12) doch woonde u voordien in Marokko reeds lange tijd niet meer bij uw ouders in Nador (CGVS p. 3). Verder blijkt dat uw tatoeage zich bevindt op een gemakkelijk te verbergen plek op uw lichaam en maakt u evenmin aannemelijk dat deze tatoeage als een dermate integraal onderdeel van uw identiteit kan worden beschouwd dat van u niet zou kunnen verwacht worden dat u deze zou laten verwijderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In de twee middelen samengenomen voert verzoeker de schending aan van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951

(hierna: het Vluchtelingenverdrag); van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM); van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a), b) en c), 48/6, § 1, lid 1 en 48/6, § 5, a, b, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker kan zich niet vinden in de redenering van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft ook zwaarwegende gronden doen gelden om aan te nemen dat hij bij terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade, hij vreest vermoord te worden door de familie van zijn voormalige vriendin. Er is een schriftelijk bewezen risico op zeer ernstige schade. Verzoekers dossier werd niet grondig geanalyseerd, er werd enkel rekening gehouden met futiele details om zijn relaas ongeloofwaardig te verklaren. Verzoeker wist ook niet dat hij onmiddellijk asiel of subsidiaire bescherming diende aan te vragen. Waar de verwerende partij verzoeker verwijst dat de data die hij heeft gegeven, niet zeer precies zijn, stelt verzoeker dat hij er alle belang bij heeft om de juiste data te onthouden en aan te geven, er konden bijkomende vragen gesteld worden om de situatie te verduidelijken. Verzoeker stelt dat hij, afkomstig uit Nador, minstens subsidiaire bescherming nodig heeft.

Verzoeker vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, ondergeschikt om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken bij het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat verzoekers asielmotieven ongeloofwaardig zijn:

- (i) verzoeker verbleef meerdere jaren in Spanje zonder er bescherming aan te vragen, dit getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met een dringende nood aan internationale bescherming; ook in België verbleef verzoeker jarenlang zonder bescherming aan te vragen: hij heeft dit pas gedaan omdat hij weldra naar Marokko gerepatriëerd zou worden, wat allerminst een oprechte nood aan bescherming impliceert; een verzoek dat uitsluitend dient om een repatriëring te verhinderen, versterkt het vermoeden dat hij geen oprechte vervolgingsvrees heeft;
- (ii) verzoekers relaas bevat verschillende tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid ervan sterk wordt ondermijnd;
- (iii) inzake zijn tatoeages maakt verzoeker niet aannemelijk dat het louter hebben van een tatoeage zou inhouden dat hij gezien wordt als iemand die een risico loopt om vervolgd te worden.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Bij een terugkeer naar Marokko vreest verzoeker de familie van zijn voormalige vriendin, het betreft een maffia en ze verkopen veel drugs, verzoeker heeft hun zus meegenomen en op haar beurt heeft zij geld van haar familie gestolen. Daarnaast stelt verzoeker dat er armoede is en geen werk (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10).

3.3.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn verwijzing naar armoede en het ontbreken van werk, socio-economische motieven aanvoert die geen uitstaans hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie en geen verband houden met het risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.3. De commissaris-generaal stelt terecht in de bestreden beslissing dat verzoeker jarenlang zowel in Spanje als in België verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat dit niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde, dit vormt eveneens een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij niet wist dat hij onmiddellijk asiel of subsidiaire bescherming diende aan te vragen. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee geen afbreuk doet aan de pertinente motieven in dit verband in de bestreden beslissing. Van een persoon die daadwerkelijk vervolging vreest, mag worden verwacht dat hij zo spoedig mogelijk bij aankomst in Europa of kort daarna een verzoek om internationale bescherming indient.

3.3.4.4. De commissaris-generaal vervolgt dat verzoekers relaas verschillende tegenstrijdigheden bevat waardoor de geloofwaardigheid ervan sterk wordt ondermijnd, hij somt gedetailleerd deze tegenstrijdigheden op.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat het om *“futiele details”* gaat *“om zijn relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen echte analyse werd uitgevoerd naar aanleiding van de bedreiging tot moord”*. Door louter te stellen dat het om *“futiele details”* gaat, gaat verzoeker niet in op de vastgestelde tegenstrijdigheden. Het komt nochtans aan hem toe om de motieven *in concreto* te weerleggen of te verklaren en met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

3.3.4.5. Verzoeker laat het motief inzake de tatoeages van verzoeker ongemoeid. Dit motief is pertinent en de Raad sluit zich erbij aan.

Verzoeker uit verder nog kritiek op een motief inzake *“de door verzoeker vermelde datums”* die *“niet ‘zeer precies’ zijn”*. Deze kritiek lijkt geen betrekking te hebben op voorliggende bestreden beslissing, waarin zulk motief niet voorkomt. Deze kritiek in het verzoekschrift is niet ter zake dienend.

Verder blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij verzoekers asielmotieven uitgebreid heeft onderzocht. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

3.3.4.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat verzoeker zich beroept op motieven die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie en dat zijn overige motieven ongeloofwaardig zijn. De Raad meent dat verzoeker ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ziet de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan. Zoals reeds gesteld kan verzoeker niet met goed gevolg weerleggen dat zijn relaas over de familie van zijn voormalige vriendin ongeloofwaardig is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor aanvullend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET